

ще се димятъ едни стенитъ само —
творение на Феба, но въвв тѣхъ
Пенатитѣ на Троя ще живѣятъ, —
че даръ божественъ е да се запази
отъ земнитѣ беди нетлененъ споменъ.
А вие, палми, вие, кипариси,
които посадиха тукъ снахитѣ
на гордия Приамъ, — ще израстете
тъй бързо вие! Напоени съ сълзи
въздишки, бдете надъ дѣдитѣ мои, —
и който, милосърдъ, надъ тия клони
сѣкирата си тежка не удари —
надъ траура на своитѣ дѣди
той нѣма много сълзи да пролѣе,
и съсь смирение ще се докосне
до тѣхния олтарь... О, запазете
бацитѣ ни! — И ако нѣкой день
ще видите тукъ нѣкой просякъ слѣпъ
низъ вашитѣ антични сѣнки скитащъ
и трепетенъ, въвв гробницитѣ влѣзълъ,
какъ урнитѣ прегръща и запитва, —
тогава ще простенатъ гробоветѣ
и ще разкажатъ тѣ за Илиона,
два пѣти разрушенъ и два — възкрѣсналъ
така великъ надъ пѣтищата нѣми,
за да направи по-красиви той
последнитѣ останки на Пелида.
Оплаквайки печалнитѣ души
съсь дивна пѣсень, святиятъ поетъ
князетѣ ще обезсмърти на Аргосъ
по цѣлата земя, която мие
великиятъ баща нашъ Океана.
О, Хекторе, докато надъ бедитѣ
човѣшки слънцето ще свѣти, ти, —
за плачове ще бждешъ ти достоенъ, —
че твоята свята и страдална кръвъ
за своята родина ти пролѣ.